

Reactie op het Convenant Dierwaardige Veehouderij

vanuit een jonge Kalverhouder

Als jonge boer sta ik voor de grote uitdaging om mijn Kalverhouderij toekomstbestendig te maken in een tijd waarin de eisen en maatschappelijke verwachtingen blijven toenemen. Het Convenant Dierwaardige Veehouderij heeft goede bedoelingen op het gebied van dierenwelzijn, maar ik maak me ernstige zorgen over de haalbaarheid en betaalbaarheid van de voorgestelde maatregelen.

Rubberen vloeren? Liever niet.

Ik wil duidelijk zijn: ik wil géén rubberen vloeren in mijn stal. Niet omdat ik niet om mijn dieren geef – integendeel – maar omdat de praktijk én wetenschappelijke inzichten laten zien dat de meerwaarde voor het dier minimaal is, terwijl de kosten gigantisch zijn. Volgens onderzoek van Groen Kennisnet verbeteren rubberen vloeren het comfort van kalveren slechts in beperkte mate, en leidt het tot extra kosten van 5 tot 15 cent per kilo vlees. Daar staat niets tegenover voor de boer – geen hogere opbrengst, geen waardering in de markt, en zeker geen vergoeding.

Daarbij komt dat rubberen vloeren ook **praktische nadelen** hebben:

- Ze zijn **moeilijker schoon te houden**, wat de hygiëne en diergezondheid onder druk zet (denk aan meer infecties of klauwproblemen).
- Ze kunnen **mestafvoer belemmeren** en zorgen voor meer onderhoud en slijtage.
- Er is ook een risico op **slechtere ventilatie**, meer ammoniakvorming en zelfs verhoogde brandgevoeligheid.

Waarom zouden we dan investeren in iets dat nauwelijks bijdraagt aan welzijn, wél extra risico's oplevert én ons bedrijf op de rand zet?

Extra 0,2 m² ruimte: hoge kosten, beperkt effect

Ook de verplichte uitbreiding van de leefruimte per dier – zoals 0,2 m² extra per kalf – klinkt logisch, maar in de praktijk betekent dit een ingrijpende verbouwing of zelfs nieuwbouw. De meerwaarde voor het welzijn is beperkt, maar de kosten voor de stal en lagere bezettingsgraad raken ons direct in ons inkomen. Daarbij komt dat de **vergunningverlening vrijwel stil ligt** vanwege het stikstofbeleid, en er is geen visie op versoepeling. Zelfs als je als boer wilt investeren, kán het vaak niet.

Bovendien kent deze maatregel ook **functionele nadelen**:

- Grotere stallen zorgen voor **meer energieverbruik en een minder stabiel stalklimaat**, wat bij kalveren juist gezondheidsproblemen kan geven.
- Meer ruimte leidt niet automatisch tot beter gedrag; te veel verspreiding kan zorgen voor **verveling of minder sociale interactie**.
- De dagelijkse verzorging wordt **minder efficiënt** doordat dieren over een groter oppervlak verspreid zijn.

Zinnige investeringen? Die zijn er wél.

Laat duidelijk zijn: ik ben niet tegen dierenwelzijn. Ik ben juist vóór maatregelen die wél bijdragen én haalbaar zijn. Denk aan het plaatsen van voldoende **waterbakjes** en het bieden van **speelgoed of afleiding**. Zulke investeringen zijn goed te overzien, leveren direct

welzijnsvoordeel op en zijn ook praktisch werkbaar op het erf. Dát zijn de stappen waar wij als boeren achter kunnen staan.

Hoe blijft het dan nog haalbaar?

De kloof tussen wens en realiteit wordt steeds groter. Als er geen bijpassend verdienmodel komt, blijft het bij idealen zonder praktische uitvoering. Als jonge boeren willen we vooruit, maar dan moeten maatregelen wél doelgericht en uitvoerbaar zijn. Niet investeren in rubberen vloeren of extra ruimte omwille van het 'beeld', maar in wat écht werkt – voor dier én bedrijf.

Ik vraag om **realistische afspraken**, gericht op effect en toekomstbestendigheid. Geef ons ruimte om te ondernemen én verantwoordelijkheid te nemen, maar dan wel met **beleid dat klopt – niet met eisen die ons kapot maken**.